

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสำรวจปัญหาการเรียนการสอนสนทนาภาษาไทยของนักศึกษาชาวจีน
2. เพื่อหาทางแก้ไขปัญหาการเรียนการสอนสนทนาภาษาไทยของนักศึกษาชาวจีน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร นักศึกษาชาวจีน ชั้นปีที่ 2 คณะศึกษานานาชาติ มหาวิทยาลัยชนชาติ กวางสี ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ที่เรียนวิชาสนทนาภาษาไทย ในภาคเรียนที่ 2/2551 จำนวน 350 คน

กลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาชาวจีน ชั้นปีที่ 2 คณะศึกษานานาชาติ มหาวิทยาลัยชนชาติ กวางสี ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ที่เรียนวิชาสนทนาภาษาไทย ในภาคเรียนที่ 2/2551 โดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง จำนวน 5 ห้อง ห้องละ 35 คน จำนวน 175 คน

วิธีสอน

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะใช้การสอนแบบธรรมชาติและการสอนแบบบูรณาการโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้มี 3 ประเภท ประกอบด้วย

1. เอกสารประกอบการสอน ที่ผู้วิจัยใช้หนังสือ แบบเรียน และตำราการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ ของทบวงมหาวิทยาลัยประเทศไทย ตำราการพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวัน มหาวิทยาลัยบูรพาและแบบเรียนการสนทนา แบบเรียนการสนทนาภาษาไทย

มหาวิทยาลัยปักกิ่ง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน จำนวน 10 หน่วยการเรียนรู้

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนวิชาการสนทนาภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ แบบอัตนัย จำนวน 10 ข้อ
3. แบบติดตามผลการใช้ภาษาไทยในการสนทนาแบบไม่เป็นทางการสำหรับนักศึกษาชาวจีนที่ศึกษาต่อในประเทศไทย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเพื่อรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ทดสอบวัดความสามารถในเรียนวิชาการสนทนาภาษาไทยสำหรับนักศึกษาชาวจีนก่อนเรียน
2. สอนการสนทนาภาษาไทยให้แก่นักศึกษาชาวจีนในสถานการณ์ต่าง ๆ ตามที่กำหนดไว้
3. รวบรวมปัญหาการเรียนการสอนสนทนาภาษาไทยสำหรับนักศึกษาชาวจีน
4. วิเคราะห์สาเหตุของปัญหาในการสนทนาภาษาไทยสำหรับนักศึกษาชาวจีน
5. แก้ปัญหาและพัฒนาการสนทนาของนักศึกษาจีนเป็นรายกรณีด้วยวิธีการต่าง ๆ
6. ติดตามผลการนำภาษาไทยไปใช้ในการสนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ ในประเทศไทย
7. เสนอผลการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์

สรุปผลการวิจัย

การสอนสนทนาภาษาไทยให้แก่นักศึกษาชาวจีน ณ ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนสรุปได้ดังนี้

1. ปัญหาของผู้เรียน ได้แก่
  - 1.1 ขาดพื้นฐานในการเรียนภาษาไทย ได้แก่ ไม่คุ้นชินกับการออกเสียงของคนไทย ไม่รู้คำศัพท์ภาษาไทยมากพอ
  - 1.2 จำคำและความหมายของคำศัพท์ภาษาไทยไม่ได้
  - 1.3 ไม่พูด
  - 1.4 ออกเสียงไม่ชัดเจน

- 1.5 เรียงคำในโครงสร้างของประโยคไม่ถูก
- 1.6 ไม่เข้าใจในวัฒนธรรมไทย
- 1.7 เมื่อการเรียน
- 1.8 ขาดความกระตือรือร้นในการเรียน
2. ปัญหาของผู้สอน

ผู้วิจัยมีปัญหาคำการใช้เทคโนโลยีในการสอนเนื่องจากห้องโสตทัศนศึกษาอุปกรณ์ล้วนเป็นภาษาจีน จึงใช้ไม่สะดวกและมีผู้ใช้จำนวนมาก
3. ปัญหาข้อจำกัดของการเรียน

นักศึกษาที่เรียนสนทนาภาษาไทยจำนวนมากเกินไป ดังนั้นการที่จะให้นักศึกษาได้ฝึกสนทนาภาษาไทยกับผู้สอนในห้องเรียนจึงทำได้จำกัด ประกอบกับหนังสือพิมพ์ไทย หนังสือและตำราภาษาไทยที่ห้องสมุดภาษาไทย มหาวิทยาลัยชนชาติกวางสีมีจำนวนน้อยและไม่ทันสมัย

แนวทางแก้ไข

1. ผู้สอน

- 1.1 ช่วงแรกควรพูดช้า ๆ ออกเสียงให้ชัดเจน เมื่อนักศึกษาเข้าใจจากนั้นจึงค่อย ๆ พูดเร็วขึ้นจนเป็นการพูดปกติจะทำให้นักศึกษาฟังรู้เรื่องมากขึ้น
- 1.2 ให้คำศัพท์ที่จะใช้ในการสนทนาล่วงหน้า และให้นักศึกษาท่องจำ ตลอดจนการใช้เอกสารประกอบการสอนสนทนาภาษาไทยจะช่วยผู้เรียนจำคำศัพท์ได้มากขึ้น เมื่ออ่านมาก ๆ ฝึกฟังบ่อย ๆ จะส่งผลให้การพูดค่อย ๆ พัฒนาขึ้น
- 1.3 ออกเสียงภาษาไทยให้ชัดเจน ขณะที่สอนให้นักศึกษาพูดตาม เมื่อนักศึกษาค้นใดออกเสียงผิดผู้สอนต้องบอกและช่วยแก้ไขทันที ในบางคนอาจจะใช้วิธีการท่องจำคำศัพท์เมื่อรู้จักและเข้าใจความหมายของคำนั้นแล้ว การได้ใช้ซ้ำบ่อย ๆ นักศึกษาจะจำได้ดี
- 1.4 ขยับสนทนาด้านเนื้อหาทั้งในและนอกห้องเรียน มีการสนทนาใน

สถานการณ์จริง

- 1.5 การทดสอบการสนทนาควรใช้การสนทนาเป็นกลุ่มก่อนแล้วจึงสนทนาเป็นรายบุคคลจะทำให้ศึกษามีความมั่นใจในตนเองมากขึ้น แต่ทั้งนี้ต้องให้นักศึกษาได้เตรียมตัวเพียงพอ

1.6 สอนซ่อมเสริมให้นักศึกษาที่มีปัญหา หรือผู้สนใจสนทนารายภาษาไทยนอกเวลาเรียน

1.7 ให้นักศึกษาสังเกตการออกเสียงบ่อย ๆ ซึ่งอาจารย์จะต้องแสดงให้เห็นอวัยวะในการออกเสียง อธิบายสั้น ๆ พอเข้าใจ หรือครูอาจจะขอให้นักศึกษาผู้ช่วยที่ออกเสียงได้ชัดเจนช่วยสาธิตหรืออธิบายแล้วฝึกบ่อย ๆ ก็จะได้ผลดี

1.8 สอนโครงสร้างภาษาไทยให้แก่นักศึกษาและควรให้ผู้เรียนสรุปกฎไวยากรณ์เอง เน้นให้ใช้ประโยคที่ตี้อันเกิดจากการเอาโครงสร้างทางภาษาไปใช้ในการสนทนารายภาษาไทยให้มากที่สุด

1.9 สร้างความเข้าใจในค่านิยม และทัศนคติของวัฒนธรรมไทยให้แก่ผู้เรียน ตลอดจนให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติตนได้ถูกต้องหากเมื่อมีความจำเป็นที่จะต้องสื่อสาร หรือปฏิบัติตนเข้าสังคมไทย

1.10 สอนให้นักศึกษาได้เรียนรู้ภาษาไทยจากการได้ปฏิบัติจริง กิจกรรมดังกล่าวจะก่อให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกัน เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมไทยได้ดียิ่งขึ้น

1.11 การสอนเกี่ยวกับกับสำนวน สุภาษิต คำพังเพย ผู้สอนต้องคอยอธิบายและชี้ให้เห็นว่าที่ถูกควรพูดว่าอย่างไร หรือนี่คือวิธีพูดที่เป็นลักษณะเฉพาะของคนไทย

1.12 จัดกิจกรรมการสอนสนทนารายภาษาไทยให้มีความหลากหลาย เช่น ให้นักศึกษาฟังเพลงไทย ดูโฆษณาสินค้าทางโทรทัศน์ ดูข่าวไทย ชมภาพยนตร์ไทย เล่นเกมแสดงละครไทย เป็นต้น สิ่งเหล่านี้จะช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาไทย สร้างความสนุกสนาน สร้างความคุ้นเคยให้เกิดขึ้นระหว่างผู้เรียนและผู้สอน

1.13 ให้นักศึกษาได้ปฏิบัติจริง เช่น การทำอาหารไทย การขึ้นรถเมล์ การท่องเที่ยวในจีน ไปซื้อของที่ตลาดหรือห้างสรรพสินค้า ชมสวนสาธารณะหรือมหาวิทยาลัยของตน เป็นต้น

1.14 ให้นักศึกษาได้สนทนากับคนไทยคนอื่น ๆ เพื่อฝึกการฟังให้คุ้นชินกับการออกเสียงของคนไทย

1.15 ให้นักศึกษาเขียนบันทึกประจำวัน ศัพท์คำใดที่นักศึกษาคิดไม่ออกจะได้ใช้พจนานุกรมจีน-ไทย จะเกิดประโยชน์มาก

การอภิปรายผล

ผลการวิจัยมีประเด็นสำคัญนำมาอภิปรายผลดังนี้

1. การเรียนการสอนสนทนาภาษาไทยให้แก่นักศึกษาชาวจีนด้วยวิธีการสอนแบบธรรมชาติและแบบบูรณาการ โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ

การสอนด้วยวิธีนี้พบว่า นักศึกษามีผลการเรียนสนทนาภาษาไทยได้ดีขึ้นเป็นที่น่าพอใจ นักศึกษาเรียนด้วยความสนุก แสดงว่าการสอนการสนทนาภาษาไทยสำหรับนักศึกษาชาวจีนด้วยการสอนแบบธรรมชาติและแบบบูรณาการที่เริ่มด้วยภาษาไทยที่ใช้ในชีวิตประจำวัน โดยการกำหนดเป็นหน่วยการเรียนรู้ และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนี้มีความเหมาะสมกับวัยและตอบสนองความต้องการของผู้เรียนได้มาก การสอนในครั้งนี้มีประสิทธิภาพอยู่ในระดับดีเป็นที่น่าพอใจ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ พัชชา จิตต์เมตตา (2546) ที่ใช้วิธีสอนธรรมชาติที่ไม่ผ่านภาษากลาง (ภาษาอังกฤษ) หรือภาษาแม่ (ภาษาจีน) ผสมผสานกับการใช้ວັນสารและสื่ออื่น ๆ ช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนการสอนได้อย่างน่าสนใจ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วและมีทักษะการใช้ภาษาที่ดี

ส่วนสภาพปัญหาและแนวทางในการแก้ไขของการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ศรีวิไล พลมณี (2545) ที่ได้เสนอปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติและแนวทางแก้ไขไว้ทุกประการ ซึ่งศรีวิไล พลมณี ได้ให้ข้อคิดอันเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาที่มีประสิทธิภาพว่า การสอนภาษา คือ การสอนสังคม วัฒนธรรม ความคิดและชีวิต ดังนั้นผู้เรียนต้องฝึกทักษะทางภาษาคด้วยการฟัง ฝึกสังเกตเวลาที่เจ้าของภาษาสนทนากัน ฝึกคาดเดาคำถามที่จะเกิดขึ้น ฝึกใช้คำพูดที่จะขยายความอย่างชัดเจน ฝึกการฟัง และการอ่านมาก ๆ จะช่วยการเรียนรู้ภาษาไทยได้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจินตนา พุทธิเมตตา (2544) ได้พบว่า การฝึกทักษะการอ่านสำหรับชาวต่างประเทศเป็นทักษะสำคัญที่จะช่วยการเรียนรู้ในการออกเสียงพูดให้ถูกต้องชัดเจนยิ่งขึ้น ตลอดจนจะเป็นช่องทางให้ผู้เรียนนำความรู้จากการอ่านไปแสวงหาความรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมไทยได้อย่างกว้างขวาง

ตลอดจนจะทำให้ผู้เรียนมีความรู้เรื่องไวยากรณ์ โดยเฉพาะการเรียงคำเป็นสำคัญ การฝึกเช่นนี้จะช่วยให้ผู้พูดมีคำศัพท์ทางภาษาและสามารถเรียงคำในประโยคตามโครงสร้างทางภาษาไทยได้ สามารถสนทนาภาษาไทยได้มากขึ้น ส่วนการใช้เครื่องมือและจัดกิจกรรมให้หลากหลายจะช่วยให้ผู้เรียนสนุก เห็นคุณค่าและประโยชน์ต่อชีวิตของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ วิชัย เพียรนุเคราะห์ชน (2546) ที่กล่าวไว้ว่า เครื่องมืออื่น ๆ เช่น ภาพยนตร์ไทยและข่าวสั้น จะเป็นเครื่องมือประกอบการสอนได้ผลดี

2. การแก้ปัญหาการออกเสียงไม่ชัดเจน ออกเสียงไม่ถูกต้อง และปัญหาการพูดภาษาไทยสำเนียงจีน

ปัญหานี้เป็นปัญหาใหญ่ของนักศึกษาชาวจีนและนักศึกษาชาวต่างชาติทุกภาษา ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของสุนนทา โสรจจ์ (2548) ว่าการออกเสียงไม่ชัดเจนเป็นปัญหาของนักศึกษาชาวเกาหลีทั้งระดับต้นและระดับกลางด้วยเช่นกัน ทั้งนี้อาจจะเกิดจากอิทธิพลหรือการแทรกแซงของภาษาแม่

กรณีของนักศึกษาชาวจีนที่เรียนสนทนาภาษาไทยก็มีปัญหาเช่นเดียวกัน ผู้สอนแก้ปัญหาด้วยการชี้ให้เห็นว่าภาษาไทยในแต่ละคำมีเสียงสระ เสียงพยัญชนะ และเสียงวรรณยุกต์เช่นใด ใช้วิธีอะไรในปากส่วนใดในการออกเสียง เมื่อไปอยู่ในแต่ละคำจะออกเสียงลักษณะใด การแก้ปัญหาต้องแก้เป็นรายกรณี หากนักศึกษามีปัญหาเป็นกลุ่มใหญ่ผู้สอนภาษาไทยต้องสอนซ้ำและทดสอบเป็นรายกรณี หากบุคคลใดออกเสียงได้ชัดเจนผู้สอนต้องเสริมแรงด้วยการยกย่อง ชมเชย ซึ่งสอดคล้องกับที่ พิมพาภรณ์ บุญประเสริฐ (2548) ได้เสนอแนะว่า การเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศต้องให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการพูดให้มาก ๆ การประเมินผลควรประเมินผลเป็นรายบุคคล ครูต้องบันทึกข้อสังเกต แนะนำ แก้ไข ผู้เรียนระหว่างเรียนและเมื่อเรียนจบ อีกทั้งผู้สอนต้องใจเย็น อดทน ให้กำลังใจจะช่วยแก้ไขปัญหาการออกเสียงไม่ชัดเจนของผู้เรียน ได้ดี

อนึ่งการสอนเป็นกลุ่มใหญ่ผู้สอนอาจจะขอให้นักศึกษาที่เรียนเก่งช่วยแนะนำเพื่อนนักศึกษาที่เรียนอ่อนจะช่วยแก้ไขปัญหาการออกเสียงไม่ชัด ไม่ถูกต้องได้ ตลอดจนจะช่วยลดภาระการสอนของผู้สอนลงได้บ้าง

3. ความยากของภาษาไทยอันเกิดจากลักษณะเฉพาะของภาษาไทย

นักศึกษาชาวจีนบางคนใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมเนื่องจากยังมีความรู้ไม่มากพอต่อการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับยุคสมัยและบุคคลตลอดจนการใช้ภาษาที่เป็นลักษณะเฉพาะของคนไทย เรื่องเหล่านี้ผู้สอนต้องยกตัวอย่างของการใช้ภาษาไทยในสถานการณ์ต่าง ๆ ให้มาก เพื่อให้ผู้เรียนจดจำและซึมซับลักษณะเฉพาะของภาษาไทย แล้วสรุปเป็นหลักการ ส่วนในสถานการณ์จริง ผู้สอนจะต้องแจ้งให้ผู้เรียนทราบถึงปัญหา วิเคราะห์หาสาเหตุที่เกิดขึ้น และช่วยให้ผู้เรียนแก้ปัญหาทันที พร้อมทั้งอธิบายสั้น ๆ พอเข้าใจ

4. การติดตามการใช้ภาษาไทยเมื่อนักศึกษาชาวจีนมาศึกษาต่อในประเทศไทยพบว่า นักศึกษาชาวจีนมีทักษะในการฟังรู้เรื่องดีขึ้นประมาณร้อยละ 80 นักศึกษาสามารถพูดสื่อสารกับคนไทยในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ และสามารถพูดสื่อสารในงานอาชีพที่ตนเลือกศึกษาได้ ซึ่งผู้วิจัยสังเกตว่านักศึกษาพูดชัดเจนขึ้นทั้งในระดับคำ ข้อความ รู้จักความหมายของคำ

สื่อความได้ และใช้น้ำเสียงสอดคล้องกับเจตนา ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่านักศึกษาได้ฝึกทักษะ การฟัง การอ่าน การเขียน และการพูดกับคนไทยทุกวัน ได้ใช้ภาษาไทยทั้งในและนอก ห้องเรียน ตลอดจนได้เข้าร่วมกิจกรรมวัฒนธรรมและประเพณีไทยอยู่เสมอ ซึ่งสอดคล้องกับ แนวคิดของ Stem (1983) ที่กล่าวไว้ว่า การเรียนรู้ภาษาที่สองจะได้ผลดีนั้นต้องให้ผู้เรียนได้ สัมผัสภาษาในสภาพแวดล้อมที่มีการใช้ภาษาที่สองนั้นจึงจะเอื้อต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

1.1 ควรเปิดสอนหลักสูตรภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ และหลักสูตรต่าง ๆ ด้วย ภาษาต่างประเทศเพื่อรองรับหรือตอบสนองความต้องการของนักศึกษาต่างชาติ

1.2 ควรจัดหาผู้ประสานงานที่ดี มีจิตอาสา และสามารถประสานงานกับบุคคล ที่เกี่ยวข้องทุกระดับทั้งในมหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยต่างประเทศได้

2. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สอน

2.1 ต้องมีความรู้ทางภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยอย่างลึกซึ้ง ควรมี ประสบการณ์ในการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ

2.2 ต้องเป็นผู้มีบุคลิกภาพที่ดี ได้แก่ มีความรับผิดชอบ ขยัน อดทนต่อความไม่รู้ ภาษาไทยอย่างลึกซึ้ง ใจเย็น มีอารมณ์ขัน และมองโลกในแง่ดี

2.3 มีเทคนิคการสอนที่ดี มีความเข้าใจเด็ก วิธีดึงดูดใจ มุ่งมั่นที่จะพัฒนาคน ไม่สอนความรู้เพียงอย่างเดียว

2.4 สามารถปฏิบัติตามเงื่อนไขตามข้อตกลงของมหาวิทยาลัยต่างประเทศได้

3. ข้อเสนอแนะสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

3.1 กระทรวงศึกษาธิการ ประเทศไทย ร่วมกับทบวงมหาวิทยาลัยไทย ควรจัด ข้อสอบวิชาภาษาไทยเทียบระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 และระดับ มัธยมศึกษาปีที่ 6 สำหรับชาวต่างชาติ หรือภาษาไทยเบื้องต้น ภาษาไทยระดับกลาง และ ภาษาไทยระดับสูงสำหรับชาวต่างชาติ เพื่อที่ชาวต่างชาติสามารถนำไปประกาศนียบัตรรับรอง คุณวุฒิเหล่านี้ไปใช้ในการประกอบการพิจารณาสมัครงาน หรือการศึกษาต่อขั้นสูงต่อไป

3.2 ผู้ที่เกี่ยวข้อง

3.2.1 ในการเรียนการสอนสนทนาภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติให้ได้ผลดี จำนวนผู้เรียนในแต่ละห้องควรมีไม่มาก เพื่อที่นักศึกษาจะได้มีโอกาสได้ฝึกพูดหรือสนทนาในห้องเรียนมากขึ้น หากมีความจำเป็นที่จะต้องสอนกลุ่มใหญ่มากกว่านี้ ผู้สอนจะต้องมีครูผู้ช่วยที่สามารถใช้ภาษาไทยได้ดีช่วยฝึกสนทนา จะทำให้การเรียนการสอนสนทนาได้ผลมากขึ้น

3.2.2 ในกรณีที่นักศึกษาจีนที่ศึกษาต่อในประเทศไทยควรให้นักศึกษาได้เรียนร่วมกับนักศึกษาไทยที่พักร่วมกับนักศึกษาไทย เพื่อที่นักศึกษาจะได้ใช้ภาษาไทยมากขึ้น

3.2.3 จัดอาจารย์ที่ปรึกษาที่สามารถใช้ภาษาไทยและภาษาจีนหรือภาษาอังกฤษได้ดี หากนักศึกษามีปัญหาใด ๆ อาจารย์จะได้ช่วยนักศึกษาได้

3.2.4 ส่งเสริมและสนับสนุนให้นักศึกษาชาวจีนได้ร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งในมหาวิทยาลัยและนอกมหาวิทยาลัย เพื่อที่นักศึกษาจะได้เรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมไทยมากขึ้น

การดำเนินการข้างต้นจะช่วยให้นักศึกษาชาวจีนสามารถเรียนรู้และเข้าใจในการสื่อสารด้วยภาษาไทย เข้าใจในวัฒนธรรมไทย เกิดความกล้าที่จะใช้ภาษาไทยและมีความมั่นใจที่จะเข้าสังคมกับเจ้าของภาษาได้ดียิ่งขึ้น